

รวมบทกวีไร้ฉันทลักษณ์

มือใดดับดาว สกาแสง

มือได้ดับดาวสกาแสง

(บทกวีแห่งความโศก ความรัก และความหวัง)

คำนำกวี

มือไต่ดับดาวสกาแสง.....ไม่ใช่ปริศนาที่หมายจะเค้นเอาคำตอบจากดวงตานองน้ำ

มือไต่ดับดาวสกาแสง.....ไม่ใช่คำขู่ตะคอกให้ภายในอันรวดร้าวลนลาน

มือไต่ดับดาวสกาแสง.....ไม่ใช่การสืบสวนสอบสวนเพื่อเสาะหาแพะรับบาป

มือไต่ดับดาวสกาแสง.....ไม่ใช่ถ้อยถกเถียงเพื่อป่าวประกาศนามผู้ปราชัย

มือไต่ดับดาวสกาแสง.....แท้คือเพียงมวลกวีนิพนธ์ซึ่งไหลหลากออกจากร้อยถ้อยรำพันที่
กู่ก้องตะโกนอยู่ในทรวงอกกวีผู้เพิ่งผ่านพ้นวัยเยาว์ และกำลังเยื้องย่างอย่างครุ่นคิดอยู่ในวัยฉกรรจ์อัน
หอมหวานอวลกลิ่นฝน กลิ่นดิน

มือไต่ดับดาวสกาแสง.....แท้คือเพียงมวลกวีนิพนธ์ที่ปรารถนากระซิบกระซาบผู้ซึ่งหลุด
หลงมาเฟื่องพิศหมิ่นพันอักษร ให้ตรองถามตัวตนแห่งตัวตนอีกคราครั้ง ถึงเหตุซึ่งดาวระยิบระยับเหนือหัวใจ
ถูกรานร่วงตก จนภายในแห่งชีวิตหม่นมืดและโศกรำเพียงนี้

มือไต่ดับดาวสกาแสง.....แท้คือเพียงมวลกวีนิพนธ์ที่สถาปนาตนเป็นโคมทอง ซึ่งส่องแสง
เหลืออนวลแก่ผู้ที่ย่ำอยู่บนถนนอันรกร้าง ให้เห็นว่ายังมีมิ่งมิตรคอยถากทางข้างหน้าไว้โล่งเตียน อันเป็น
ประจักษ์พยานให้คลายคลี่ความอ้างว้างซึ่งเกาะกุมใจมาเนิ่นนาน และเพื่อตอบแทนด้วยรักเสมอเหมือน

เฉกเช่นนั้น ห้าสิบสี่บทกวีซึ่งยืนต้นอยู่ในสวนชีวิตและท้องทุ่งแห่งเรา จึงเปรียบดั่งมวล
บุปผานานาพันธุ์ที่หาได้มีชื่อเรียกขานตายตัว ผู้เตร็ดเตร่เข้ามาในสวนและท้องทุ่งแห่งนี้ย่อมมีอิสระเสรีที่จะ
เข้าใจว่ามันเป็นดอกแห่งใด ดอกแห่งรัก ดอกแห่งหวัง หรือดอกอื่นใดตามแต่ภายในแห่งความรู้สึกจะเชื่อ
เชิญไป อาจตรงกับเจตจำนงแรกเริ่มที่กวีปลดปล่อยมวลอักษรไหลดล้นลงบนเนื้อหน้ากระดาษ หรืออาจ
แตกต่างไปสิ้นเชิง นั่นหาใช่อุปสรรคแห่งบทกวีไม่ หากแต่สมาธิหมายของกวีเสียมากกว่า

เพราะ.....บทกวีไม่ควรกักขังผู้ใดไว้กับความรู้สึกอันเขาแน่อนอนไม่ได้ของกวี ไม่ว่าผู้นั้น
จะเห็นด้วย หรือเห็นต่าง รู้สึกร่วม หรือรู้สึกต่าง ย่อมเป็นสิทธิ์อันชอบธรรม สิ่งนี้เองที่กวีมักใจเชื่อว่าเป็น
'ความงามอันเพียงแท้แห่งกวีนิพนธ์'

ท้ายที่สุด.....ไม่ว่าจะอ่านจากหน้าไปหลัง หรือพลิกอ่านจากหลังกลับมาหน้า ก็จะไม่
คำตอบของคำถามปรากฏอยู่อย่างเปิดเผย หากแต่ระหว่างอักษร ระหว่างบรรทัด หรือระหว่างบท ล้วน
แล้วแต่ฝากร่องรอยของการดับดาวไว้เสมอ การตอบว่า 'มือไต่ดับดาว' จึงเป็นสิ่งที่ผู้อ่านพึงตอบด้วย
ตัวเอง ครั้นหยั่งทราบแล้วไซ้ร้ ก็ย่อมแจ่มแจ้งต่อไปได้ไม่ยากเย็นว่ามีมือที่จะจุดแสงแสนดาวให้คืนกลับมา
พร่างพรารสกาแสงเหนือหัวใจตน....คือมือไต่.

รุ่งสาง

25 กรกฎาคม 2564

สารบัญ

คำนำกวี | 2

บทนำ | 5

ภาคแรก: เหนือสวนชีวิต โศก

ในเกลียวคลื่น | 7

ดอกไม้โรยและแมวดำ | 9

เสียงกระที่บของฝันร้าย | 10

สนทนากับกระต่ายในจันทร์ | 11

ปริศนาแห่งปรารภนาในคืนลำพัง | 12

ภูสูงอันเว้งว่างของปีศาจแห่งศตวรรษ | 13

พเนจรใต้เงาจันทร์ | 14

จำทิ้งรักไว้กับรัง | 15

บางหิ้งห้อยยังเรียงำตามแสงฉานทิวากาล | 16

ตามล่าห้วงหิมะ | 17

หลังหลังน้ำตาหลากจะงอกงามขึ้นจวบฟ้า | 18

ลวงชีวิต | 19

สุดด้านแห่งตน | 20

ดิ่งลึกสู่ปรารภนา | 22

ในกระเจกเงามีคนรัก | 23

เป็นฉัน | 24

ประดับลมปราณด้วยสัตย์จริง | 25

นับหนึ่งถึงนิรันดร์ | 26

ปลดสิ่งแบกบนบ่าอันหนักอึ้ง | 28

ท้องฟ้าไม่ได้มีเพียงสีฟ้า | 30

ปณิธานแห่งวันพุ่มดำรงค์อยู่เสมอไป | 32

โอบยบด้วยบทกวี | 33

คืนร้างบ้างเกิดบินหลาดง | 34

กุหลาบแห่งเหนือหลุมฝังศพ | 36

ที่หลงเหลืออยู่คือชีวิต | 37

ถักทอแสงดาวห่มหฤทัย | 39

ภาคสอง: เนื้อหาของเรา ร้างรัก

ฝูงนกปีกหัก | 42

จมลงในทะเลน้ำตา | 44

ผู้ความเป็นคนที่จิตใจจาง | 45

คำสารภาพ | 46

เป็นดั่งนกเงือกแห่งฮาလာ-บาลา | 47

เคว้งคว้าง | 48

เธอคือกระจกเงา ฉันคือภาพทรงจำ | 49

เราติดอยู่ในเทศกาลทั้งนี้มานานแล้ว | 50

พิพากษา | 51

ไซ่ตรวน | 52

ไม่มีนกตัวใดเป็นเจ้าของท้องฟ้า | 53

นักออกแบบบรอยยิม นักประดิษฐ์ความทรงจำ | 55

ดำรงร่วมด้วยจิตอภัย | 56

สิ่งที่รออยู่หลังกำแพงทึบ | 57

เพียงสดับฟัง | 58

ในปรารถนาของความโดดเดี่ยว | 59

ดั่งแก้วร้าวรอยไม่เหมือนแก้ว | 60

หากวันหนึ่ง.....หายไปจากโลก | 61

ก่อนกาลกลับคืน | 62

นิยายประเทศ (2021) | 63

ฉากแห่งโศกนาฏกรรม | 64

เข้าบิตเบี้ยว | 65

โปรดอย่าขโมยความสุขไว้แต่เพียงผู้เดียว | 66

ไม่มีใครเป็นอื่นไปจากนี้ | 67

วณะแห่งศาสดา | 68

จวบจนดาวสกาแสงอีกครั้งครา | 69

บทส่งท้าย | 71

บทนำ

เหนือสวนชีวิต
เหนือท้องทุ่งแห่งเรา
แม้จันทร์แจ่มยังไม่แหลกเป็นจูน
แต่ดาวดับฟ้าก็หม่นหัวใจ

ภาคแรก
เหนือสวนชีวิต โศก

01 | ในเกลียวคลื่น

ทะเลเขียวคราม
 งามปานภาพวาดของจิตรกร
 ผู้ซึ่งระบายสีด้วยอารมณ์ขัน
 ไกลออกไปนั่นเรือปลีกิวก
 แต่ในความใสสว่างของคลื่นน้ำ
 ผุ่งปลารวมตัวเรียงระบำ
 ผู้มีชีวิตเป็นชีวิต
 คงสุขใจที่ได้ย่างเท้าท่าทรายสกา
 ส่วนฉัน ผู้ติดหล่มอดีต
 หัวใจสะทกสะท้านไม่เป็นท่า

ด้วยว่าโมงยามซึ่งท้องฟ้าโปร่งและลมโชยอ่อน
 ฉันควรเหยียดร่างอยู่บนเบาะนุ่มนุ่ม
 แต่เธอตันทุ้งตั้งแขนฉัน
 ลากลงสู่เกลียวคลื่น
 ฉันร้องเสียงสั้น
 รวากับคนจนตรอกร้องขอชีวิต
 และเธอก็ถืออภิสิทธิ์ปิดปากฉัน
 รวากับว่าเป็นเรื่องสนุกสนาน

แม่น้ำทะเลตรงนั้นตื่นขึ้นเพียงหัวเช้า
 แต่สารภาพตามตรง
 หัวใจฉันสิ้นเทาตั้งแต่ก้าวแรกสัมผัส
 อดีต ชีวิตเคยจมลงได้เกลียวคลื่น
 ถ้าเธอเห็นวันนั้นคงสงสารจับใจ
 ไม่ต่างจากลูกแมวสักตัวที่ถูกโยนลงน้ำ
 ความผวากลัวยังเกาะกุมทุกอณูในหัวอก
 และไม่ที่ท่าว่าจะถูกเปลื้องทิ้งไปง่าย ๆ

ความจริงของความเจ็บปวด
 ยังแลบเลียหัวใจอีกมากนัก
 เช่นเสียงตวาดของครูสอนวิชาเลข
 ซึ่งทำเอาฉันน้ำตาหลาก
 อับอายขายหน้าเพื่อนประถม

หรือค่านั้น
 คำที่แสงดาวดับฟ้า
 มือหยาบกร้านที่ไม่รู้จัก
 ពីวิสาสะลุบไล้เรือนร่าง
 คล้ายหมาป่ากำลังขย้ำลูกแกะไร้เดียงสา
 ฉันแผดเสียงกรี๊ดร้อง
 ตราบปัจจุบัน
 เสียงนั้นแว่วในโสตประสาทตลอดมา

เมื่อวานของเมื่อวานและเมื่อวาน
 จึงเคี้ยวเข็ญฉันให้หยิ่งรู้ว่า
 หนทางพาตัวเองพ้นปวงความปวดร้าว
 คือเพียงไม่กลับไปย่ำที่เดิม
 ที่ ๆ ความทรงจำอันโหดร้ายยังวังเพ่นพ่าน
 ที่ ๆ ฉันเกือบสูญเสียความเป็นคน

โอ้เธอ ผู้ซึ่งก็ขลาดกลัวความเจ็บปวดไม่ต่างกัน
 โปรดอย่าลากฉันลงไปในกลุ่มคลื่น อีกเลย

02 | ดอกไม้โรยและแมวดำ

ดอกไม้โรยประดับประดา
 อยู่ในแจกันร้าวสีดำ
 ฉันทื่นสายกว่าปกติที่เคยตื่น
 นำข้าวและปลาอย่างใส่จานวางหน้าบ้าน
 แมวดำสี่ตัวกระโดดลงจากหลังคา

ฉันสวมเสื้อและกางเกงสีดำ
 ขึ้นรถเมล์สีดำซึ่งล่าช้ากว่าเวลากำหนดเสมอ
 ระหว่างทางต้นไม้ร่วงใบทับถม
 ตึกกรมบ้านช่องทุกหลังทาสีดำ
 คนกวาดขยะ คนขอทาน ตำรวจจราจร
 ทุกคนสวมเสื้อดำเหมือนกันไปหมด
 ฉันผลอฮัมเพลงซึ่งจำเนื้อร้องขาด ๆ ออกมา
 เด็กหญิงผูกโบสีดำซุนิ่วซึ้นแตะปาก
 ฉันเงยบ
 ก่อนเสียงร้องไห้ปริศนาดังขึ้นแทน

สายฝนโปรยปรายลงมาในแดดอ่อน ๆ
 ฉันเปลี่ยนมานับนิ้วหนึ่งถึงสิบห้า ๆ
 กรดกริ่งและเดินลงจากรถเมล์
 ซอยเท้าข้ามสะพานลอยไปยังศาลารอรถอีกฝั่ง
 ไม่มีใครสักคนนั่งเป็นเพื่อน
 กระทั่งรถเมล์คันเดิมวกกลับมา
 ฉันขึ้นไปนั่งที่ประจำ
 มุ่งหน้ากลับบ้าน

“ดอกไม้ในแจกันยังไม่ถูกเปลี่ยน
 และแมวดำสี่ตัวยังไม่ถูกนำไปทิ้ง”
 ฉันทวนซ้ำ ๆ ในใจ

03 | เสียงกระซิบของฝันร้าย

ใ้มิ่งมิตร.....ฉันยินเสียงแซ่ซ้องสัตว์เถื่อน
 กังวานก้องกว่าในศักราชที่บรรพบุรุษเราเคยเร่จร้า
 คล้ายว่าหูดรณไฟแห่งสถานีใต้
 ซึ่งหวีดลั่นทุกสิบนาที่ก็ถูกกลบ
 ขณะราตรีแสนสั้นที่เธอและฉันกำลังหลับฝัน
 ต่างอันใดเล่ากับการหลงทางในเขาวงกต
 กลิ่นซากเน่าจากสักมุลอยคลุ้งสู่อุบายในจนสะอิดสะเอียน
 พร้อมกับที่ฉันยินเสียงฝันร้ายกระซิบเท้า
 กริธามาสูเราเป็นกองทัพ

หางของพวกมันกระดิกเข้าหยอกลมหนาว
 ฉันและเธอพลันสิ้นเท้าน้ำตาหลาก
 แล้วเราก็พำภาวนา
 “พระเจ้าจะไม่ทอดทิ้งปวงปฤชชน
 ความเมตตาของพระองค์ล้นเหลือ
 ดังตาน้ำไม่รู้จักเหือดแห้ง”
 ฉันทวนซ้ำ ๆ ให้สัตว์เถื่อนในทรวงอกหยุดวิ่งพล่าน
 และปลดปล่อยเธอด้วยโองการแห่งพระองค์

มันค่อย ๆ หมอบกราบราบพื้น
 ความเงิบเฉกเช่นดงหิมพานต์เคลื่อนเข้าแทนที่
 ขณะสายลมสงบคลี่ปีกห่มกอด
 มวลชบาแดงก็ยิ้มร่าทั่วทุ่งทรวง
 และสัตว์เถื่อนวิ่งหลบเข้าถ้ำลึก

ความตั้งใจแน่วแน่
 ฉันจะหลงลืมบทแซ่ซ้องสัตว์เถื่อนทั้งปวง
 เพื่อไม่พลาดเพรียกพวกมันออกมาอีก
 แม้สักคืนก็ตาม

04 | สนทนากับกระต่ายในจันทร์

ค่าคืนหนึ่งค่าคืนนั้น
ฉันสนทนากับกระต่ายในจันทร์
ถามมันด้วยน้ำเสียงจริงจัง
ว่าจันทร์ดวงเดิมเป็นเช่นไรบ้าง

มันเงียบคิด
หัวเราะว่า
ร้องไห้
หัวเราะว่า
ร้องไห้
ฉันสุดจะสับสน

แล้วมันก็กระโดดไปมารอบ ๆ ภายฉัน
ขนปุกปุยสีเหลืองหรือสีขาวฉันเห็นไม่ชัด
ร่วงเป็นแถบบนพื้นหญ้าเขียวขจี

“จันทร์จะดับ
วันนี้ วันไหน
วันนี้ วันไหน
สักวัน” มันว่า
ฉันสุดจะงุนงง

มันเหนื่อย
กระโดดไปจับหลังในจันทร์แล้ว
ฉันเหนื่อย
แต่ยังไม่หาญกล้ากระโดดกลับเข้าไป
ในชีวิตรางแสงของตัวเอง

05 | ปริศนาแห่งปรารถนาในคืนลำพัง

ฉันขอรำพึงในคืนลำพัง
 จวบจนรุ่งสางได้ไหม ความเหงา
 ขอสอยดาวบนผืนฟ้าดำมานับจำนวน
 ห้อยประดับบานหน้าต่างเก่าครี

ฉันขอพึ่งสายน้ำซับชานลำนำ
 จวบจนฤดูกาลเหือดแห้งมาเยือนได้ไหม ความโศก
 ขอเดินระบำท่ามกลางฝนท่าสุดท้าย
 ไปพร้อม ๆ กับฝูงแมงเม่าไร้เดียงสา

ฉันขอเฝ้ามองมวลดอกผลิบาน
 จนกว่ากลีบสุดท้ายจะโรยสู่ดินได้ไหม ความหวัง
 ขอเด็ดบางดอกจากนับหมื่นพัน
 ประดับแจกันหัวใจ
 ซึ่งขณะนี้ว่างเปล่าเหลือเกิน

ฉันปรารถนาเกินขอบเขตชีวิตไปไหม ความจริง

06 | ภูสูงอันเว้งว่างของปีศาจแห่งศตวรรษ

เราต่างขอยทำว้างกวัดกันด้วยเร็วแรงไร้เหน็ดเหนื่อย
 เหนือไหล่เป็นทางอาบโหนกแก้มได้แดดแผดร้อน
 ผ่านคืนวันเป็นแรมปีคล้ายเพียงเสี้ยววินาที
 เราพาร่างไปข้างหน้าไม่ต่างจากรถเหล็ก

ด้วยจิตมุ่งหวังอันแรงกล้า
 ไปสู่อยอดภูสูงที่ตระหง่านอยู่เบื้องหน้า
 ตามคำเล่าลือถึงบรรดาสรรพสิ่งล้ำราญสุข
 ซึ่งเราสดับฟังและลุ่มหลงต่อ ๆ กันมา

สองเท้าเปล่าอย่าโคลนดิน
 ไบหน้าเซิดขึ้นอย่างชนผู้โยโส
 ไม่หยุดพักเหมือนกระต่ายในนิทานของอีสป
 แต่ก็ไม่เนิบช้าเหมือนเต่าตัวใด

ถึงยอดภู
 มีแต่ความเงิบบังนเรงว่าอยู่ในความว่างเปล่า
 ก็ชีวิตยี่สิบปีบนผาชันอันเว้งว่าง
 และเราต่างยื้อแย่งกันลงจากภูนั้น
 บางคนร่วงลงไปเป็นซากเน่าในหุบเหวลึก
 บางคนหลงลืมทางกลับบ้าน
 วกรวนในป่าทึบ
 มีเพียงไม่กี่ชีวิตที่คงควบคุมความเป็นมนุษย์ไว้ได้
 ซึ่งย่ำเท้ากลับมาด้วยสำนึกใหม่

ด้วยความลับซึ่งถูกเฉลยคือ
 ภูสูงเป็นภาพลวงของปีศาจแห่งศตวรรษ
 ซึ่งกล่อมเกล้าด้วยเสียงไปรยเหรีญตราบ
 อึกทั้งบทเพลงเพราะพริ้งว่าด้วยการแซ่ซ้อง
 ล้วนล่อลวงหัวใจอยู่ทุกเข้าเย็น

07 | พเนจรใต้เงาจันทร์

จันทร์ทาส่องเสี้ยวแสงแต้มฟ้าดำ
 ขณะความอ้างว้างค่อย ๆ เคลื่อนห่อหุ้มพิภพ
 ทะเลลึกซัดคลื่นลูกแล้วลูกเล่าโถมชายหาด
 แสงเหลืองนวลพลันส่องสว่างวาบกระทบผิวน้ำ
 รวากับนาฏกรรมแห่งคำคืนที่ไม่อยากให้อุบัติ
 แม้ความเศร้าสร้อยจะแทรกแซมอยู่หว่างเมฆขาววาง ๆ
 และประกายดาวจะนิ่งงันอยู่ไกลสุดลูกหูลูกตา
 กระนั้น คือความมดงามของทุกยุคสมัยมิใช่หรือ
 ซึ่งสามัญมณุษย์ล้วนต้องสัมผัสสักครั้งในชีวิต

ว่าแต่ปานนี้แล้ว
 ใครยังย่าเตรับนผืนทราย
 ไม้รู้ที่มา ไม้รู้ที่ไป
 ความฝันตระหง่านอยู่เบื้องหน้า
 หรือเขาอาจกำลังไปสู่ที่ศนั้น

หากคือราตรีที่ไร้สักเสี้ยวแสงจันทร์เล่า
 เขาคงหลงทางซ้ำ ๆ เฉากเช่นฉันในอดีต
 วกววนไปมาในหุบเขาวงกต
 และน้ำตาคงไหลทันออกมาเป็นทาง
 ด้วยว่ากว่าจะเจอจะเจอแสงดาว
 ช่างนานแสนนาน

รัตติกาลนี้จึงคือโอกาส
 สองบาทาที่มุ่งจะย่ำจนรุ่งสาง
 โดยไร้สักเศษเสี้ยวของจิตท้อแท้
 สู่แสงสกาบเบื้องหน้า
 เขากำลังพเนจรไปสู่ที่ศนั้น
 แน่ ๆ

08 | จำทิ้งรักไว้กับรัง

เขาพรากโอบกอดเขาไพร
 สู่อึดอัดในโอบรัดของตรอกตี๊ก
 เขาจากเพลงกล่อมของคลื่นคราม
 สู่เสียงคำรามแหบแห้งของจักรกล

เขาทิ้งรังร้าง
 โบกมือลาความทรงจำวัยเยาว์
 โผบินสู่มหานครตอนกลางประเทศ
 ดินแดนเสมือนรังรวง
 แต่กลับวิปลาสอยู่เข้าค้ำ

คือความจริงสุดขมปร่า
 ที่ชีวิตต้องฝันดื่มด่ำ
 เส่แส่รังหวานละมุนต่อหน้ามวลชน
 ทั้งที่เพียงทอดน่องเข้าไปในกันบังหัวใจ
 จะสดับฟังเสียงกระซิบ
 ระหว่างจิตที่เร้นตัวซึ่งเด่นรัวอยู่ในกายา
 ว่าไม่มีนกตัวใดอยากอพยพ
 ไม่มีนกตัวใดอยากทิ้งรังไว้กับรัง

นกบางตัวอาจไฝฝืนถึงชีวิตรังรวง
 บางตัวอาจไฝฝืนชีวิตพเนจร
 แต่เขาเพียงวิ่งตามจับลมหายใจ
 มาต่อลมหายใจ
 เพียงเมื่อตะวันแดงเจิดฉายในย่ำรุ่ง
 เขายังมีชีวิตร
 เพื่อลิ้มรสไศกร่ำ
 หรือสุขสัน
 อีกครั้งครา

09 | บางหิ้งห้อยยังเรียงำตามแสงฉานทิวกาล

เหมือนว่าไม่รู้จักตัวตน
 จึงสับสนกับปรารถนาหยังลึก
 โบายบินวกรวาวไม่เห็น้อยหน้า
 ทั้งที่หัวใจเกือบแหลกลาญ
 ตั้งแต่ปรามาสรอยกอดสุดท้าย
 ของตัวเอง

เหมือนว่าบอดต่อแสงระยิบระยับ
 จึงเขลาในกาลเวลาผันผ่าน
 เรียงำตั้งแต่โพล้เพล้ตราบแสงตะวันฉาน
 ยิ่งสว่างจ้า ยิ่งรางเลือน
 ไม่หลงเหลืออยู่ในทรงจำ
 ของแม่น้ำสายใด

เหมือนว่าหนวกต่อเสียงหัวใจดิโรย
 จึงเร่งร้อนไปกลางแดดแผดร้อน
 จากคุณคลองถึงโง่งง
 อากาศฉ่ำชื่น
 แต่ภายในแห้งแล้งเต็มที

เพราะที่กักร่ำทิวกาลตั้งราตรี
 จึงหลงระเรีงตามหาแสงฉานไม่จบสิ้น
 จวบจนหลงลืมแสงงามแห่งตัวตน
 ปีติใดเล่า ยังหลงเหลือแกชีวิต

ก่อนกาลสายเกิน
 กว่าจะหวนคืน
 เกิดกระชิบภายใน
 ให้ลำนึกคุณค่าแห่งตัวตน
 เช่นที่มवलเทวทูตเคยกระชิบ
 ในวันแรกแห่งการลืมตาแลโลก

10 | ตามล่าห้วงโหมย

เสียงกระซิบกระซาบในโสตประสาทในมน้ำว
 ฉันทวิงเท้าเปล่าไปบนถนนเปียกแฉะ
 แสงไฟสีส้มส่องสลัว
 สลับเสาะละตั้นกับม่านดำแห่งราตรี
 ลึกลงภายในใจเคืองคว้าง
 และอดโรยไร้เร็วแรง
 ความรู้สู้รัก
 เจกเช่นอัญมณีแห่งชีวิต
 ตกอยู่ในมือโสโครกของห้วงโหมย

ฉันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น
 ปรหนึ่งคนบ้าวิงจับสายลม
 ท้องถนนเหมือนต้องคำสาปให้ร้างคน
 พลังฉันพิมพ์คำพังแฉะเช่นคนหลงทิศ
 ทั้งที่ห้วงโหมยหยุดยืนอยู่ตรงหน้า
 เพียงยื่นมือออกไปคว้าตัวก็คงล้มฟูบ
 คล้ายว่าง่ายตาย
 แต่เปล่าเลย
 ก็ครั้งก็हनฉันแพ่ฟาย
 ไม่เคยตามล่าตัวตนของตัวเองทัน

11 | หลังหลังน้ำตาหลากจะงอกงามขึ้นจูบฟ้า

ในป่าไพรเว้งร้าง
 หูกวางเกรียมกรอกร่วงใบทับถม
 ลำแสงแดดทะลุหว่างกอดเมฆ
 เธอผู้ซ่มซานกลับมานั่งกอดเข้า
 ในอ้อมกอดของพุ่มหญ้าเขียวแฉะ

ตั้งแต่รุ่งสางอย่างย่ำสู่มองยามโพล้เพล้
 เธอหลังน้ำตาหลากอาบสองโหนกแก้ม
 กระนั้น อย่าตีโพยตีพายใส่ชีวิตเลย
 คุณนั่นสิ กวางป่าซึ่งวิ่งย่ำอยู่ในทุ่งเสรี
 แท้ก่อนหน้ามันก็หลังน้ำตาแก้หนามที่ทิ่มตำ

เถิดเธอ ปล่อยธารหลากจากจักรุตามต้องการ
 ไม่มีน้ำตาหยดใดเป็นความอภัยยศ
 และไม่ใช้การปราศัยครั้งท้ายสุดที่ต้องสยบยอม
 ฝนที่พรำจากหลังคาโลกอาจหักก้านใบร่วงบ้าง
 แต่หมื่นดอกพื้กล้าก็งอกงามขึ้นจากดินเสมอ

ฉันใดก็ฉันนั้น
 ชีวิตหลังหลังน้ำตาหลาก
 อารานดาวเหนือทรวงอกร่วงตก
 แต่ความหวังก็งอกงามขึ้น
 ด้วยแรงปรารถนาจะผจญขึ้นไปจูบฟ้า
 เพื่อประดับประดาดาวดวงใหม่
 เหนือหัวใจเธอเอง

12 | ลวงชีวิต

ฉันไม่คิดว่าชีวิตจะเรียงลำดับด้วยโชคชะตา
 และหัตถาที่ปล่อยให้ความหวังหลุดลอยไปกับมรสุม
 ก็ไม่ใช่ด้วยการเสกเป่าของหมอผีใด
 นักมายากลอาจลวงตาให้เห็นความจริงอีกแบบ
 แต่ภายในอันไร้วลี
 ย่อมเห็นทุกเบื้องหลังแจ่มชัดมิใช่หรือ
 หากเพียงตั้งต้นนอนนิ่งไม่ลุกไปอย่าเหมือนใครอื่น
 นั่นคงเป็นความเหี้ยมโหดแสนสงบ
 ซึ่งเธอใช้กำราบดวงดาวให้สิ้นแสง
 จนบัดนี้ปลายจะพบว่าสูญเปล่า
 กว่าที่นึกคิดไว้อีกไซ้
 ความจริงจะค่อย ๆ เคลื่อนปรากฏ
 สู่วีณาร่างที่เหยียดอยู่บนเตียงนุ่มได้เพียงพักหลังคาโปร่ง
 แม่น้ำเบื้องหน้าที่เคยไหลเชี่ยวจะเหือดแห้ง
 ต้นโตนดที่เคยยืนเด่นอยู่อีกฝั่ง
 จะหักโค่นลงราบดิน
 ดาวที่ปักร้อยไว้กับผืนฟ้าดำจะร่วงสิ้น
 และสองนัยน์ตาอันเย่อหยิ่ง
 จะไม่เห็นความงามใดอีก
 แม้แต่เงามืดของเธอเอง

13 | สุลต่านแห่งตน

เธอเป็นสุลต่านแห่งชีวิตตน
 จงปกครองด้วยธรรม
 ซึ่งองค์กายพพแห่งกายเพรียกหาเกิด
 สันติสุขบังเกิดได้หรือไม่เหนืออาณาจักรภายใน
 ขึ้นอยู่กับ “รัก”
 ซึ่งได้กลิ่นและโปรยพริ้ว
 หากถ้วนทั่ว
 แน่แท้ทุกชีวิตจะค่อย ๆ มอดดับ
 ดวงตาทั้งคู่จะเพ่งพิศไปยังสรรพชีวิตรายล้อม
 และสำนึกแห่งความเห็นอกเห็นใจ
 จะวาววาม
 โดยไม่ต้องเคี้ยวกรำ

เธอเป็นสุลต่านแห่งชีวิตตน
 จงร่างธรรมบุญ
 เพื่อนำพาทองคพพแห่งเรือนร่างสู่ความสงบเกิด
 ภัยอันตรายจะแผ้วเบาได้หรือไม่เหนือดวงจิตและดวงชีวิต
 ขึ้นอยู่กับ “สัจจะและยุติธรรม”
 ซึ่งได้เพาะลงในทรวงอก
 หากแผ่กิ่งก้านถ้วนทั่ว
 แน่แท้ความร่มเย็นจะปกคลุม
 หูทั้งสองจะยินแต่เสียงเพราะพริ้งของฝูงนก
 และสำนึกแห่งระเบียบ
 จะเจิดจำรัส
 โดยไม่ต้องสมมติ

เธอเป็นสุลต่านแห่งชีวิตตน
 จงดำเนินนโยบาย
 เพื่อดับกระหายเถิด
 ชัยชนะจะทอดลงสู่วิญญาณได้หรือไม่
 ขึ้นอยู่กับ “ความเพียร”
 ซึ่งได้ตอกเรียงลงเหนือน่านน้ำ
 หากเพียงพอ
 แน่แท้จะย่ำผ่านสู่ฝั่งฝันไม่ยากเย็น
 และสำนึกแห่งความแกร่งกล้า
 จะพวยพุ่งท่วมทับัน

กระนั้น เหนือสุลต่านขึ้นไปคือพระเจ้า
 เมื่อเธอพยายามอย่างถึงที่สุดแล้วไซ้
 จงระลึกว่าผลสำเร็จ
 สถิตอยู่ในหัตถ์ใหญ่ยิ่งแห่งพระองค์

14 | ดึงลึกสู่ปรารถนา

ภาพใต้อยากวาด
 จงตัววัดพู่กันวาด
 บทกวีใดปรารถนาเขียน
 เกิดบรรจงดินสอเขียน
 ลำนำอันไพเราะที่กักก้องอยู่ในหฤทัย
 เปล่งปล่อยมันออกมา
 ให้มวลองคาพยพแห่งเรือนร่างสดับฟัง

เนื่องแต่จิตที่กักขังจินตนาการไว้กับสิ่งน่าเสียดแห่งกายา
 ต่างอันใดเล่ากับการลากพาคคุณค่าแห่งชีวิต
 ไปติดตายไว้ได้ซากปรักหักพังแห่งตึกร้าง
 ลมหายใจจรวยริน
 สองนัยน์ตาตอแสงตะวัน
 แต่นั่งจันต์อสิสรภาพ
 หรือไร

หากไม่ใช่เพราะเจตจำนงแห่งดวงจิต
 ก็คงเพราะสายลมกระซิบ
 กอดหัวใจให้คลุมคลั่ง
 ราวกวางน้อยย่ำวัง
 หนีตายจากสัตว์ร้ายซึ่งกรงเล็บแหลมคม
 ทั้งที่ฟงไฟรฟืนนี้ก็เป็นของมัน
 แต่โยสำนึกภายใน
 ครั้นคร้ามต่อเสียงปลอมแปลกไปได้

เพียงบั้นปลายแห่งดวงชีวิ
 ขอเพียงเธออย่าจำแลงตนเป็นสัตว์ร้ายหิวโซ
 ที่จ้องจะจู่โจมชีวิตอื่นเสียเอง
 เพราะครั้นไม่หลงเหลืออันใดในพงไพรนี้
 แน่แท้เธออาจต้องทะแหงฉีกเนื้อ
 และดื่มด่ำเลือดคาวตน

นั่นคงเป็นความอภัยศ
 เกินกว่าสามัญสำนึกแห่งมนุษย์จะยินดี

15 | ในกระจกเงามีคนรัก

ในกระจกเงา
 มีคนรัก
 ในกระจกเงา
 มีธารน้ำไหล
 ในกระจกเงา
 โคมทองเปล่งประกาย
 ในกระจกเงา
 ดอกแพงพวยเฟื่องจะบาน

ในกระจกเงา
 มีคนรัก
 ในกระจกเงา
 มีผีเสื้อปีกสวย
 ในกระจกเงา
 ชิงช้าแกว่งไกว
 ในกระจกเงา
 ดอกแพงพวยเฟื่องจะโรย

ในกระจกเงา
 มีคนรัก
 เธอจะเห็นเขาแจ่มชัด
 ครบถ้วนอิริยาบถ
 ต่อเมื่อเธอยินยอม
 โอบกอดตัวเอง
 ด้วยรยางค์อุ่น
 ซึ่งผูกโยงอยู่หว่างอกงาม
 แห่งเธอ

16 | เป็นฉัน

เป็นนกสี
 จะมีปีกโบยบิน
 หนานาน่าท่อง
 ดวงตาทอดเห็นทุกสรรพสิ่ง
 หนอนอ้วนซ่อนอยู่ที่นั่น ที่โน่น
 ระหว่างขุนเขา ทุ่งทอง และผาชัน

ไม่ดีกว่า
 ฉันอยากเป็นปลา
 ว้ายวนว้ายเวียนในทะเลลึก
 ความฝันซ่อนอยู่ที่นั่น ที่โน่น
 ระหว่างทรายขาว ฝายหอย และปะการัง

เป็นนกเกาะ เป็นนก
 ไม่ลี ไม่เอา จะเป็นปลา

เป็นนกเกิด เป็นนก
 โปรตเกิด โปรตปล่อยฉันไปเป็นปลา

จะล้มหาอันใดถึงปีกงามอีก
 เมื่อชีวิตฉันไผ่ฝันถึงครีบเล็ก ๆ เท่านั้นเอง

17 | ระดับลมปราณด้วยสัจธรรม

หัตถ์ซึ่งปิดทึบความจริงออกจากทรวงอก
 ประหนึ่งได้เพียรวิญญูณพันลึกพันลือ
 มาหลอกหลอนชีวิต
 เข้าและค้ำ ค้ำและเข้า
 โสตรประสาทไม่เคยพานพบศานติ

จวบจนกล้ากลืนสัจธรรมแห่งชีวิตลงไปอีกครั้ง
 และยินดีให้มันดำรงอยู่อย่างที่เราจะดำรง
 เฉกเช่นที่เรามองพันกรอบหน้าต่าง
 แลเห็นผู้คนพลุกพล่าน
 ซึ่งล้วนระดับลมปราณด้วยสัจธรรมทั้งสิ้น

แน่แท้สายลมแห่งกาลเวลา
 จะค่อย ๆ พัดความระทมหายลับ
 หลงเหลือเพียงบทเรียนแห่งการเติบโตประทับไว้
 นั้นแหละฉันและเธอ เราจงเรียนรู้อย่างขะมักเขม้น
 เพื่อไม่นำชีวิตยอกย้อน
 กลับสู่วังวนความเหน็ดเหนื่อย
 จากการดิ้นรนตกทางลวงโลก

แม้กายภาคหน้าดวงวิญญูณ
 จะลอยล่องลึบไปกับควันกำยาน
 แต่สัจธรรมยังคงประทับไว้เหนือหลุมฝังศพ
 ผู้เยียมเยียนอาจหยิบขึ้นมาคลือออก
 และเล่าขานให้ลูกหลานแห่งผีเสื้อรุ่นแล้วรุ่นเล่าฟัง
 ทว่าดวงวิญญูณจะยิ้มพริ้ม
 และไม่ถือโทษโกรธเคืองใด ๆ

18 | นับหนึ่งถึงนิรันดร์

หนึ่ง
 สอง สาม
 ร้อย พัน หมื่น
 แสน ล้าน
 ถึงนิรันดร์

เข้าคำ
 นั่งนับนิ้ว
 บุษบาตัวเลข
 ภายในซึ่งซุกซ่อน
 ความกระวนกระวาย
 ความคุมไม่อยู่

ปริศนา
 ซึ่งแขวนอยู่หว่างอก
 “ต้องบินสูงแค่ไหน
 ต้องว่ายไกลเท่าไรรกัน?”

ยิ่งสูง
 ยิ่งเห็นโลกทั้งใบ
 แต่ไม่หลงเหลือใครในแววตา
 เช่นนั้นหรือ

กลางมหาสมุทรไพศาลเล่า
 คงอ้างกว้างเกินกว่า
 จะยินเสียงคีตใด

จำนวนนับจินตนาการ
จึงหลอกหลอนมโนไม่ว่างเว้น
สองมือสาว
สองเท้าย่า
ไม่แยแสดวงชีวิ
ที่ถูกลักทุเลราวเรือลำพังถูกคลื่นโถม

บ้านปลายอาจอัปราชัยเหนือใครทั้งปวง
แต่จะยังยืนยงอย่างไร
เมื่อปราชัย
แก้หัวใจตนเสียแล้ว

19 | ปลดสิ่งแบกบนบ่าอันหนักอึ้ง

แบกดอกไม้
 ก้อนหิน เลื้อยคลุม
 ถ้วยรางวัล
 ข้าวสาร โคมไฟ
 เหยียดตรา
 พู่กัน หนังสือพิมพ์
 ของใครต่อใครไว้
 ในกระเป๋าพะรุงพะรัง

หลังหักหลังงอ
 แต่ยังขีดหน้าแขนฟ้า
 ย่ำสู่ดาวแต่ราวว่าไกลโพ้น
 สะเปะสะปะ
 เนิบช้า
 ไม่ใช่เพื่อพรางามเล่มใด
 เนิ่นนานนับแรมปี
 หัวใจตุลุกตุล
 แต่ไม่ปริปากพูดสักคำ

เนื่องแต่ตัวตนที่ต้องเป็น
 หนักหนาพอควร
 ร้อยคน พันความคิด
 รีเข้ามาจับแอกใส่หลัง
 ผูกหมั่นแสนความหวังเกินพรรณนา
 คล้ายกระป๋องนม
 ห้อยไว้กับแขน ขา
 และต้นคอ

ริงเร็วไม่ได้
 พลันสะดุดล้ม
 หัวใจว่าลูกต่อไม่ไหว
 ต้องดับสูญ

จนวันหนึ่งซึ่งกระหึ่มในเสียงปรบมือ
 คำยินยอมประหนึ่งว่า
 ได้ยกเขขึ้นนั่งบนกลีบเมฆ
 ลอยตัวสมใจเสียเถิด
 ก่อนอรุณรุ่งมาเยือน
 เพราะเพียงนกกางปีก
 บินจากรังในเช้าตรู่
 เธออาจต้องย่ำต่อ
 ด้วยหลังงอรั่มกว่าวันวาน

ตราบจนได้ปลดระวางหวังอันหนักอึ้ง
 หลงเหลือไว้เท่าที่สงบ่าแบกไหว
 ทันใดนั้นแหละ เธอจะรู้สึก
 ว่าการย้ายไปบนถนนชีวิต
 ไม่ได้เหนื่อยหน่ายเสมอ
 เหมือนหมื่นพันกิโลเมตร
 ที่เธอฟันฝ่าผ่านมา

20 | ท้องฟ้าไม่ได้มีเพียงสีฟ้า

รุ่งสางแดดแรกแย้มฟ้า
 เมฆขาวลอยผ่านดุจหญิงแรกสาวเรีงรำ
 เธอวิ่งจ้ำจี้ขึ้นไปบนเนินหญ้าเขียวขจี
 ทิ้งตัวลงในอ้อมกอดความเปลี่ยวเปล่า

ฉันนอนครุ่นคิดอยู่ใกล้
 เธอส่งยิ้ม
 เคลื่อนมือมากุมมือ
 ดอกเดซี่บานเป็นแถบ
 จากข้างกายสู่อีกเนินหญ้า
 แต่ฉันคิดไม่ออกสักที
 ว่านิทานเรื่องใด
 เหมาะกับช่วงเวลาอิสระนี้
 จึงชวนเธอเฟื่องพิศพากฟ้าเบื้องหน้า

เธอเอ๋ย ท้องฟ้าไม่ได้มีเพียงสีฟ้า
 ตะวันกำลังลุกตื่น
 ดุสิตฟ้าถูกละเลงด้วยสีส้มเกือบทั้งผืน
 เธอเห็นความหวังใหม่
 แห่งชีวิตตัวเองไหม

เธอเอ๋ย ท้องฟ้าไม่ได้มีเพียงสีฟ้า
 นกน้อยกำลังโฉบบิน
 ดุสิตฟ้ามีสีขาวแซมสลับอกุ่ทั่ว ๆ
 เธอเห็นเสรีภาพ
 แห่งชีวิตตัวเองไหม

เธอเคย ท่องฟ้าไม่ได้มีเพียงสีฟ้า
 ฝนกำลังตั้งเค้า
 คูสีฟ้าเปลี่ยนเป็นสีเทาแล้ว
 เธอเห็นบททดสอบ
 แห่งชีวิตตัวเองไหม

เธอเคย ท่องฟ้าไม่ได้มีเพียงสีฟ้า
 พระอาทิตย์กลมโตกำลังลาจาก
 คูสีฟ้าถูกสาดใสด้วยสีดำนมิด
 เธอเห็นการพักผ่อน
 แห่งชีวิตตัวเองไหม

เธอเคย ท่องฟ้าไม่ได้มีเพียงสีฟ้า
 และฉันसानานได้
 ว่าหลงรักทุกเฉดสีของมัน
 แม้บางสีจะตามมาด้วยฝนท่าใหญ่
 หรือมรสุมโถมซัด
 ฉันเพียงหลบเงียบ
 อย่างคนไม่สะพรั่ง
 อีกไม่นานฟ้าจะเปลี่ยนสี
 อีกไม่นานเมฆขาวจะกลับมา
 ฉันเชื่อเช่นนั้นเสมอ
 แม้ในวันที่ไม่เห็นสีใด
 ของฟ้าก็ตาม

21 | ปณิธานแห่งวันพุ่มดำรงค์อยู่เสมอไป

ตะวันตกดินเพื่ออันใด
 ไยไม่ครองฟ้าไว้เท่าที่ปรารถนา
 หรือเพื่อส่งต่อสุขสันต์แก่จันทร์แจ่ม
 เพื่อดาวดวงน้อยได้พริบพราวตัวตน
 เพื่อผีเสื้อซึ่งเกลียดกลัวทิวากาลได้กระพือปีก
 หรือเพื่อหัวใจดวงเดิมที่เกือบهلكเป็นจุน
 ได้ร้อยรวมขึ้นใหม่
 และคำทางกลับสู่ไตรกัฏฐะ อีกหน

จันทร์แจ่มเล่าลาลับไปเพื่ออันใด
 ไยไม่ค้างฟ้าไว้ให้สมอธิษฐาน
 หรือเพื่อตอบแทนสุขสำราญแก่ตะวันแดง
 เพื่อเมฆขาวได้เรไรราตน
 เพื่อฝูงนกซึ่งหลงไหลทิวากาลได้โฉบบิน
 หรือเพื่อหัวใจดวงเดิมที่เกือบหลับลึกเป็นหิน
 ได้ย่ำกลับสู่ท้องทุ่งแห่งบทสนทนา อีกหน

แม้สยบยอมต่อสัจธรรมว่า
 ตะวันซ่อนตัวยามหมันตฤมาเยือน
 และจันทร์ก็เลื่อนลับลาฟ้าในคืนแรมมีดับ
 แต่ปณิธานแห่งวันพุ่ม
 ไม่มีทางล่มสลายไปจากชีวิต
 ตราบเท่าลมปราณยังสถิต
 และมาลาอิกะ*แห่งการดับสูญ
 ยังไม่หยัดหัดถาขึ้นเป่าแตร

*มาลาอิกะ เป็นคำภาษาอาหรับ หมายถึงเทวทูตผู้รับใช้พระเจ้า

22 | โยบบินด้วยบทกวี

เพียงเริ่มเขียนบทกวี
 คล้ายว่าฉันโยบบินอิสระ
 ณ หนทางเมฆขาวลอยเลื่อน
 เหนือมหาสมุทรคลื่นใหญ่สี่คราม

ไม่แม้พะวงจะเหนื่อยล้ำ
 กระพือปีกอย่างแกร่งกล้า
 สายตาทอดมองอย่างตื่นเต้น
 และสุขสันต์โถมซัดสู่ภายใน

กระทั่งอักขระสุดท้ายสิ้นสุด
 ฉันถลาลงบนเกาะแก่ง
 บางครั้งคือเกาะแสนเศร้า
 บางครั้งคือเกาะสำราญ

ระหว่างพำนักแต่ละแห่งหน
 น้ำตาอาจหลังริน
 หรือเสียงหัวเราะอาจก็ก้อง
 และรอยยิ้มอาจเบ่งบาน

ขึ้นอยู่กับสายลมภายในกายนี้
 จะนำทางฉันไปสู่แห่งหนใด
 ยากยิ่งจะหยั่งถึง
 กระนั้นด้วยบทกวี
 และด้วยหัวใจกวีอันอิสระ
 ฉันจึงหยั่งถึงตัวตน
 แม้ดิ่งลึกลงไปใหนหุบเหวไรที่สิ้นสุด
 ก็ตาม

23 | คินรั้งบ้างเกิดบินหลาดง

ชีวิตซึ่งวิ่งเล่นเข้าค้ำในเมืองหลวง
 ของประเทศแสนเดี๋ยวตาย
 เธอไม่เคยสำนึกตนว่าได้ตกเป็นทาส
 ของมายาภาพไม่สิ้นสุด
 เข้าตะวันเจ็ดฉาย
 ฝูงวิหคผกผิน
 เธอเร่งผีเข้าย่าไปยังทำนน้ำ
 เพื่อทันเรือเที่ยวแรก
 ขณะมวลงชนเบียดเสียด
 ขยับคนละก้าวให้เธอ

ยามเย็นแสงอาทิตย์ไร้ไร
 วิหคบางตัวโฉบบินกลับรัง
 บางตัวระหกระเหินหายลับ
 เธอขึ้นเรือเที่ยวสุดท้าย
 หัวใจทั้งดวงเหมือนฟุ้งครืน
 ความล้าสาดซัดตั้งคลื่นลม
 ในทิวากาลพายุลนคะนอง

ความโดดเดี่ยวในเมืองพลุกพล่านผู้คน
 คล้ายกลายเป็นเรื่องสามัญ
 เข้าที่ย่ำสนทนาเพียงกับเงาที่ติดตามหลัง
 และดวงตาซึ่งสบกันทุกวี่วัน
 ไม่เคยไปถึงชั้นล้นวาจาทั้ทหาย

วนเวียนเป็นวัฏจักรโถมနှံးเช่นนั้นนับแรมปี
 เธออุทิศเวลาเพื่อสร้างชีวิต
 จนหลงลืมจะใช้ชีวิต
 วัยเยาว์เปล่งวาจา
 ทวงถามถึงสุขแสนเรียบง่าย
 กระนั้นเธอแทบไม่แยแสถึงกลิ่นฝน กลิ่นดิน
 การหมอบกราบแทบเท้าความว่าเหว
 ไม่นับเป็นความด้อยตำแหน่งชีวิต
 เช่นอดีตที่พรากมา

ไอ้เธอ
 ตีตัวรอดไปกลับสู่อ้อมกอดขุนเขาและท้องทุ่งบ้างเถิด
 ที่ ๆ เธอเคยดำรงฐานะสูงส่งเป็นบุตรชายแห่งศานติ
 หัวใจของหญิงชราร้องเรียก “ไอ้เด็กดีกลับมาหนุนตักแม่บ้าง
 อย่าปล่อยให้การทำงานขโมยความรักที่มีให้กันไปมากกว่านี้เลย
 แน่แท้ตามธรรมชาติแม่ปรารถนาเงินตราเฉกเช่นบ้านหลังอื่น ๆ
 แต่ความรักนั้นใคร่ไม่มีเงินสกุลใดซื้อขายได้”

ไอ้ผู้เป็นดั่งบินหลาดง
 โบายบินคืนรังบ้างเถิด
 ไม่แนใจเธอยังจดจำกลิ่นข้าวจากแปลงนาของยาย
 หรือร่มเงายางพาราในสวนของพ่อได้อีกไหม
 แต่ความมอลหม่านยังไม่ทอดเงาเข้ายึดครองที่นี้มากนัก
 ต้นไม้ ลำธาร ดอกปอเทือง อีกร้อยพันสิ่ง
 ยังจดจารเธอในทรงจำเสมอมา
 เพียงฉันทนเอ่ยนามอันไพเราะของเธอขึ้น
 สรรพสิ่งทั้งหลายก็หลั่งน้ำตาวัน
 ด้วยความคิดถึงแล้ว

24 | กุหลาบแห่งเหนือหลุมฝังศพ

กุหลาบแห่งเหนือหลุมฝังศพ
 ทักทายฉันด้วยรอยยิ้มพิลึก
 พลันเพียงหัวเราะว่า
 มันก็งอกงามกลายเป็นผีเสื้อ

ผีเสื้อเหนือหลุมฝังศพ
 ชวนฉันเร่ร่อน
 พลันเพียงโยกย้ายสายสะเอว
 มันก็ขยับปีกกลายเป็นนกป่า

นกป่าเหนือหลุมฝังศพ
 ชวนฉันขับขานลำนํ้า
 พลันเพียงกู่ร้องร้องขาน
 มันก็ร่วงหล่นลงเป็นความว่างเปล่า

ความว่างเปล่าเหนือหลุมฝังศพ
 ชวนฉันสงบปากสงบคำ
 พลันเพียงนิ่งงัน
 น้ำตาก็หลั่งเป็นกุหลาบแห่ง

25 | ที่หลงเหลืออยู่คือชีวิต

ฉันลืมเลือนอายุ
แม้ภาพสะท้อนในกระจกเงาถกเถียง
เส้นผมคลุมกะโหลกเริ่มร่วงหล่น
และรอยหยักบนหน้าผากตะโกนฟ้อง
แต่ฉันจะแสร้งคำติติงเพื่ออันใด

ความจริง ฉันหัวใจหลงลืมอายุมากกว่า
เปลือยอดีตทิ้งไว้กับพันรอยเท้าบนถนนสายเก่า
เก็บโกยเพียงทรงจำอันหอมจรุงใส่กระเป๋าสะพายหลัง
ไม่มีที่หลงเหลือให้ความเคียดแค้นเนาพะใด

ฉันสุขสุด ๆ
ที่ไม่ต้องนั่งนับตัวเลขเหมือนจักรกล
หรือเฝ้าพยากรณ์ว่าลมปราณสุดท้ายจะถ่อถึงวินาทีใด
สองเท้าจึงออกวิ่งทุกเช้าตรู่
ดาวเรียงรายทางที่ออกงามขึ้นด้วยปรารถนาของมันเอง
ยิ้มร่าทลายทุกประหนึ่งเพื่อนร่วมอุดมการณ์
อีกแมวเทาที่รักอิสระของบางใครในซอย
กลายเป็นมิตรรักฉันโดยไม่เอื้อนเอ่ยขอ

ชีวิตที่หลงเหลือจึงคือชีวิต
ฉันไม่รีดไถเสียงแซ่ซ้องใดจากมันอีก
ปล่อยยให้ลมเยียบหนาวพัดมาบีบน้ำตาตามแต่ต้องการ
หุบเหวที่ร่วงทรุดลงไปก่อนหน้า
แสนอาดูรเกินกว่าฉันจะพิเรนทร์
พาเสี้ยวชีวิตกระโดดลงไปลิ้มรสเป็นครั้งที่สอง
มันขมปร่าเกินกว่าลิ้นที่เต็มไปด้วยรอยแผลจะรับไหว

และอย่าเลยความเอิกเกริกใด
 ที่ทำต่อ ๆ กันมาเป็นทอด ๆ
 ขอเพียงแค่เงินสักส่วนจัดพิธีศพ
 ให้เหมือนกับใคร ๆ ในศาสนาที่ฉันศรัทธา
 น้ำพุทราอาบรดสักชั้น สองชั้น
 และผ้าขาวสักสามผืนห่อเรือนร่างเปลือยเปล่า
 นั้นมากพอแล้ว

ฉันไม่ใช่พวกต่อต้านสังคม
 แต่ก็ไม่ใช่พวกเร่ร่อนทั้งเช้า สาย บ่าย ค่ำ
 ฉันเป็นเพียงชีวิตที่หลงเหลือ
 เหมือนดั่งดาวเรืองเพื่อนร่วมอุดมการณ์
 ซึ่งกำลังโรยร่วงสู่ดินบริสุทธิ์

ไม่ว่าจะปรารถนาดีกับฉันด้วยเหตุใด
 แต่อย่าคัดค้านทัศนคติประหลาดของฉันเลย
 หากมองด้วยดวงตาแห่งมนุษย์
 คงแจ่มชัดไม่ยากเย็น
 เพราะนี่คือกฎเกณฑ์สามัญ
 ซึ่งชีวิตเธอเองจะได้ลิ้มรสอยู่แล้ว
 มิใช่หรือ

26 | ถักทอแสงดาวห่มหฤทัย

ฉันลืมตาตื่นในคำคืนที่ยังไม่รู้จบ
 ด้วยแรงปรารถนา
 จะไขว่คว้าดาวมาไว้ในอุ้งหัตถ์
 ตะเกียกตะกายจากพงหญ้าเขียวแฉะ
 ย่ำบาทาสู่ถนนสว่างไสว
 ซึ่งโคมทองอวดแสงอยู่นับหมื่นพัน

กลางสวนชีวิต
 ฉันหยัดมือขึ้นจับปลายเชือกที่ห้อยลงมาจากชั้นฟ้า
 ซึ่งหมู่มวลดเทวทูตแห่งพระเจ้าผูกโยงไว้กับปุยมะฆชาวโพลน
 จิตวิญญาณอันหอมจรุงป็นปายขึ้นสู่หนหา
 ประจันหน้ากับบางสายฝน
 ซึ่งโปรยพรำมาเฝ้าหยอก

หมู่มวลดปีกษาแห่งเทศกาลอพยพเอ๋ย
 เกิดจขยับขานบทเพลงเป็นขวัญกำลังใจ
 เกิดจขยับปีกให้ฉันรับรู้
 ว่าการโบยบินข้ามมหาสมุทรหมื่นลี้ยังไม่จบสิ้น

และเพียงก้าวพ้นขอบฟ้า
 ฉันเริ่มสาวแสงดาวลงมาป็น
 มือขวาจับมือซ้ายหมุน
 จนครบจำนวนปรารถนา
 กระบวนการถักทอเริ่มขึ้นต่อ
 สองนัยน์ตาประกายหวัง
 เทียงคืบแล้วนกฮูกแห่งหมู่บ้านร้องทัก
 แต่ความเหน็ดเหนื่อยยังรอนแรมมาไม่ถึง
 จิตวิญญาณก้อแกร่งต่างหาก
 ที่ถักทออยู่สนุกสนาน
 กระทั่งแสงดาวกลายเป็นผืนผ้าหนานุ่ม
 ซึ่งพร้อมกลืนด้วยน้ำหอมจากมวลบุหงาแห่งสวนที่จากมา

ฉันคลี่มันออก
 ห่มหุทัยหลับฝัน
 จวบจนหมอกเข้ารางเดือน

ภาคสอง
เหนือท้องทุ่งเรา ร้างรัก

27 | ผุ่่งนกกปีกห้ก

1.

สอยลงมา

ที่ละตัว สองตัว

ร่ว่ง

หล่น

ลงเป็นผู่่ง

กระแทกไขดหีนริมผา

ซบเศร้ากกลางพรมหญ้่า

รำพัน พร้่าภาวนา

พล่นน้ำตาท่วมท้นล้นไหล

และเลือดแดงหยาดทาหีนทราย

2.

สอยลงมา

ที่ละตัว สองตัว

ร่ว่ง

หล่น

ลงเป็นผู่่ง

จมจ่อมสู่ใต้ทะเลลึก

ไม่เห็นแสงเดือน

แสงดาวพร้่างพราว

รำพัน พร้่าภาวนา

กระพือปีกโผล่พ้นคลื่นน้ำ

จะได้ใหม่

3.

สอยลงมา

ทีละตัว สองตัว

ร่วง

หล่น

ลงเป็นฝูง

ปีกงามหักเบี้ยว

ขนหลุดลุ่ยเป็นปุยอ่อน

เหลือไว้แต่ชีวิตเปล่าเปลี่ยว

โอดโอยหรือนิ่งงัน

สุดแล้วแต่สำนึก

จะมุ่งหมาย

4.

สอยลงมา

ทีละตัว สองตัว

ร่วง

หล่น

ลงเป็นฝูง

ด้วยลมฝนโถมซัด

ด้วยเงื้อมมือปีศาจพยศ

ด้วยปีกกรายรอบกระพือตี

ด้วยท่วงท่าร่อนระเริงผิดพลาด

หรือด้วยดวงใจขบถต่อปีกงาม

ไอน์ปีกหักทุกตัว

หนหนาวยังรอเจ้า

ขยับปีกร่อนระเริง*

อีกครา

*คำบั่นดาลใจจากบทกวี “อาชญากรผู้ปล่อยนกพิราบ” ของศรีบูรพา

28 | จมลงในทะเลน้ำตา

เพียงคืนกว่า
 พอกลับมาอีกแล้ว
 กลิ่นสุราโชยคลุ้ง
 แม่วิ่งหลบเข้ามามูมมิด
 เด็กชายซ่อนตัวใต้ผ้าห่ม
 ความเจ็บไม่ได้ทำหน้าที่ของมัน
 แม่ร้องให้เสียงสั้น
 เสียงดังขึ้น ดังขึ้น
 เล็ดลอดเข้าไปใต้ผ้าห่ม

เด็กชายวิ่งเข้าโอบกอด
 หน้าของหญิงระทมมีรอยข้ำ
 เด็กชายสับสนว่าต้องปลอบประโลมอย่างไร
 สะอึกสะอื้น
 จนจมลึกกลงไปในทะเลน้ำตา

พยุงขึ้นมาได้ไหมเธอ
 พยุงขึ้นมาได้ไหมใครสักคน
 หรือที่สุดแล้ว
 เด็กชายต้องพยุงตัวเอง
 เหมือนทุกครั้งที่ยพยายาม

29 | สู่ความเป็นคนที่จิตใจจาง

ยินเสียงระอื้นจากหลุมใดสักหลุมในสุสานรกร้าง
 เนื่องแต่ชายเฒ่าผู้เพิ่งล่วงลับไม่เคยได้หลับไหลในความมืด
 ลึงตกทอดอันน้อยนิด
 กลายเป็นพื้หมอดใหม่บ้านที่จากมา
 เลือดเนื้อเชื้อไข
 ตกเป็นทาสจิตละโมภ

ไม่มีคำว่าพี่น้องท้องเดียวกัน
 ไม่มีเยื่อใยแห่งความอาทร
 ไม่มีแม่ทรงจำสุขสันต์ใด
 อดีตกลายเป็นเศษซาก
 หลงเหลือไว้เพียงดวงตาที่จ้องจะตะครุบ
 และสองมือหยาบด้านที่ข้างขึ้นจะขยำ

บ้างช่วยโอกาสควักหัวใจพี่ชาย
 ไปบูชาญูปิตาใจเฝ้าทรัพย์
 บ้างกระชากลมปราณน้องสาว
 ไปแลกกับเรือกสวนไร่นา

ความเขลาแห่งความอยาก
 ฉกฉวยโอกาสผลัดไใสเรื่องเล่าของวันวาน
 จึงคล้ายว่ารักไร้ค่า
 คล้ายว่าเลือดยังข้น
 แต่วัตถุประสงค์ละลายความเป็นคน
 จิตจางเสียแล้ว

30 | คำสารภาพ

ต่อหน้าเนนดิน
 ฉันสารภาพความจริง
 ซึ่งไม่เคยเอื้อนเอ่ยมาชั่วชีวิต
 เพียงหลงเชื่อคำลวงของความรู้สึกลวง ๆ
 ว่าพุ่มนี้ดอกหญ้าและผีเสื้อ
 จะยังคงพลิ้วลมและบินร่าอยู่ดังเดิม
 ฉันจึงสวมบทบาทตัวร้าย
 ปรารถประชัน
 หลายครั้งก็ฝัน
 เพราะเดิมพันคือศักดิ์ศรี

มาวันนี้
 หญ้าแห้ง
 และผีเสื้อร่วงดับ
 คำว่า “รัก”
 คำว่า “คิดถึง”
 ฉันเอ่ยออกมา
 ไม่หนักล้นสักนิด
 แต่ดังหรือเบา
 หนึ่งครั้งหรือพันครั้ง
 แสบไม่ต่างกัน

พี่ชาย ผู้หลับนิ่งอยู่ใต้เนนดิน
 ได้ยินหรือไม่ได้ยิน
 แสบไม่ต่างกัน

31 | เป็นดั่งนกเงือกแห่งฮาลา-บาลา*

เป็นดั่งนกเงือกแห่งผืนป่าฮาลา-บาลา เกิด
 ซึ่งหล่อเลี้ยงสายสัมพันธ์ด้วยรักสัตย์ซื่อ
 แม้ปีกแกร่งทั้งสองอาจหาญโฉบบิน
 สู่ทุกแห่งหนสนใจใฝ่ปอง
 แต่น้อยนักที่พวกมันจะพาดนพราก
 ไปจากคู่ครองและบุตรธิดา
 จวบจนกว่าสายลมแห่งมรณกรรม
 จะโอบกุ่มตัวใดตัวหนึ่งหายลับ
 สัมพันธ์อันเนิ่นนานจึงอาจสะบัด

ฮาลา-บาลา ไม่ได้ดงามเพียงเพราะพฤกษาเขียว
 หรือเพราะหมอกขาวแห่งเช้าตรู่ห่มคลุม
 หากแต่ด้วยรักแท้ของเจ้านกเงือกทุกคู่
 จึงแต่งแต้มจิตวิญญาณแห่งผืนป่าให้สมบูรณ์

ทุ่งทองที่ฉันและเธอดำรงร่วมเล่า
 ไยยังถวิลหาความสัตย์ซื่อไม่จบสิ้น
 รักที่ปราศจากการลวงหลอก
 จะคงเรื้อนรังอบอุ่นไม่พังกินท์
 และเลี้ยงดูบุตรธิดาให้เติบโตเป็นมนุษย์ที่อิมเอิบรัก

กระนั้น เราต่างขาดพร่องสิ่งที่ว่ามาแต่ไหนแต่ไร
 ตราบเท่ากาลปัจจุบัน
 น้ำตาแห่งการแตกหัก
 ยังรินรดผืนดิน

*ฮาลา-บาลา คือผืนป่าที่ตั้งอยู่ในจังหวัดยะลาและนราธิวาส

32 | เคว้งคว้าง

ฉันไม่เคยคาดคิดว่าเจ้าพระยายามพลบค่ำจะนำระอาเช่นนี้
 พลันเรือเที่ยวสุดท้ายแล่นออกจากท่าพระจันทร์
 ความหวาดหวั่นคืบคลานเข้าแตะที่หัวใจ
 ลมโบยใส่หน้าและความโดดเดี่ยวกู่จ้องจับจองพื้นที่ในทรวงอก
 ฉันหายใจโดยปราศจากความตื่นเต้นได้อย่างไร
 โลกของวันนี้ทิ้งไว้ข้างหลังนั้นถูกต้องแล้วมิใช่หรือ
 ตามหลักทฤษฎีความหาความสงบระดับดวงจิต
 การหลงลืมคนที่ดึงแขนเราสู่สมรภูมิแห่งศักดา
 คล้ายกับสงครามจำลองที่ต่างจ้องเขม่นกันด้วยแววตาซึ่งโกรธ
 คือกฎข้อแรกที่มีมนุษย์ผู้อ่อนหัดอย่างฉันจะทำได้

ขณะนี้เวลาเท่าไรไม่สำคัญ
 เพียงอยากแล่นเรือต่อโดยไม่พึ่งคนขับ
 และขว่างทิ้งเข็มทิศจมดิ่งลงในสายน้ำลึก
 ฉันไม่คิดว่าทุกความเคว้งคว้างจะเจ็บปวดแสบแสบที่ใครหลอกหลวง
 กลับกัน อาจเยี้ยวยาวแผลสดในใจได้มากกว่า

พรุ่งนี้เมื่อรุ่งอรุณโชน
 ฉันลอยลำอยู่กลางมหาสมุทรกว้างใหญ่

เมื่อคลื่นลมทั้งภายในและภายนอกสงบงัน
 หัวใจฉันจะแล่นเรือกลับขึ้นฝั่งที่ท่าพระจันทร์ดังเดิม
 พึงทราบเถิด แน่แท้ฉันจะไม่มีวันหายไป
 จากชีวิตที่ยังหลงเหลือหวังอันร่วงรอง

33 | เธอคือกระจกเงา ฉันคือภาพทรงจำ

ฉันซุกอยู่ใต้ลิ้นของเธอ
 ฉันซ่อนอยู่ในแวตาเปล่งปลั่งนั้น
 ลึกลงในดวงอาทิตย์
 ฉันเข้าไปวิ่งเล่นตั้งแต่ปฐมบทเราพบหน้า
 ตัวตนไม่เคยเลือนหาย
 กลืนอายุจากฉันยังอบอวล

เมื่อฉันยิ้ม
 เธอผลอหัวเราะ
 เมื่อฉันเศร้า
 เธอหลังวันหยาดน้ำตา
 ฝากรอยเกราะกรังไว้บนใบหน้า

เมื่อแยกเขี้ยวยิงฟัน
 เธอร่วงลงในหุบเหวโคกร้าทันที
 แต่ยามฉันเรงรำ
 เธอกลับปรบมือชอบใจ
 ราวเด็กน้อยสมปรารถนา

ทุกคืนวันยังคงสะท้อนชัด
 เธอคือกระจกเงา
 ฉันคือภาพทรงจำ

34 | เราติดอยู่ในเทศกาลทิ้งเนื้อมานานแล้ว

แ้วเสียงร่ำรุมทิ้งเนื้อ
 กระหึ่มคลุมทั่วทุ่งหญ้า
 กลิ่นคาวโชยคลุ้งฟ้า
 และฝูงแร้งสนใจ

เนื้อใครละวันนี้
 พี่ น้อง ผองเพื่อนไหน
 คนรื้อรอบขอบบ้านหรือคนไกล
 ใครกันตกเป็นเหยื่อความโสมม

ล้มเลิกเทศกาลหยุดสดกที่เกิด
 ใครเล่าปรารถนาตายซ้ำตายซาก
 เป็นเนื้อถูกรุมทิ้งนำเวทนา
 เจ็บแปลบกว่าถูกกัดด้วยเขี้ยวคม
 ของสิงสาราสัตว์วิเด

ทุ่งแห่งชีวิตนี้จะกลับสู่ศานติ
 ดอกไม้จะบานร่า
 เราต้องถอดปากแหลมคม
 เขวี้ยงทิ้งไปกับภูตผีที่กำลังพรวดเลื่อน
 ไม่หลงเหลือความเป็นแรงไว้สักเสี้ยว
 จวบจนกลิ่นคาวแห่งเกียรติยศของมวลมิตรจางหาย
 และกลิ่นบุษบงหอมหวาน
 ลอยเคลื่อนมาอวลที่ ๆ เราดำรง

35 | พิพากษา

ยามเยื้องย่างเข้าไปในท้องฟุ้ง
 เธอหยิ่งรู้้อย่างไรว่าดอกไคซ่อนพิษ
 สีสันฉูดฉาด
 หรือกลีบประหลาดของมัน
 ที่ต่างไปจากมวลดอกดาษดาอื่น

ยามวิ่งเล่นเข้าไปในป่าไฟ
 เธอแบ่งแยกอย่างไรว่าปีกษาใดดุร้าย
 ใบหน้าบึ้งตึง
 หรือกรงเล็บแหลมคมของมัน
 ที่ต่างไปจากนกป่าอื่น

หรือ
 เธอพิพากษาดำตนของรวงดอก
 และหม่อมวลวิหค
 ด้วยเสียงกระซิบซึ่งกล่อมเกลามาแต่เบาเบา
 ในบทเพลงก่อนนอน
 ในนิทานก่อนตื่น
 ในละครพระราชหลังเคาะระฆังชาติ
 บนโต๊ะชาในงานเลี้ยงสังสรรค์
 ในป่าสุกถาของเอกบุรุษ

หรือ
 เธอสถาปนาความจริงขึ้น
 ด้วยโมหาคติของตน
 ซึ่งแพร่พรายต่อไปในสายน้ำประเทศ
 ใครต่อใครดูดดื่ม
 ตกเป็นบริวารแห่งคติของเธอ

ทั้งที่บางดอกไม่เคยแม้คิดจะทำร้ายสักผีเสื้อ
 ทั้งที่บางวิหคไม่เคยแม้จะบดขยี้มัดสักตัว
 แต่เธอไม่สน เธอไม่เชื่อ
 ทุกคนที่เรียงแถวอยู่เบื้องหลัง
 ก็ส่ายหน้าเหมือนกับเธอ

36 | ไซ้ตรวน

นานเพียงใดแล้ว
 เธอกักขังเสียงหัวเราะและรอยยิ้ม
 ของพวกเขาไว้ในเงามืดของเธอ
 มัดแขนมัดขา
 ด้วยหัวใจทะนงตั้งไซ้ตรวน

ก็คนแล้ว
 หลังธารไหลจากบ่อโศก
 หลบหน้าลงต่ำ
 โหยหวนเจ็บปวด
 และลึกลงไปมีรอยแผลพุพอง
 ซึ่งผ่านสักระยะ
 ประทับเป็นรอยแผลเป็น
 ชั่วกับชั่วกลับ

คำเย้ยหยัน
 และแววตาหยามเหยียด
 เชิดเธอให้สูงเด่นเพียงใดในหมู่มวลมนุษย์
 คงไม่เคยคิดว่าความโดดเดี่ยวในฤดูกาลถัดไปกำลังมาเยือน
 ซึ่งโอบหวนความตกต่ำแห่งการดำรงร่วม
 มาฝากเธอด้วยแน่แท้

จนกว่าไซ้ตรวนถูกสะบัดทิ้ง
 เสียงหัวเราะและรอยยิ้มของพวกเขา
 กระพือปีกสู่เวียงฟ้า
 และกังวานก้องเข้ามาในหัวใจของเธออีกหน
 นั่นแหละเธอเองจะเป็นไท
 จากทิวทัศน์ต่ำต้อยของตนเอง

37 | ไม่มีนกตัวใดเป็นเจ้าของท้องฟ้า

ฟ้ากว้างสุดลูกหูลูกตา
 ไม่มีใครเป็นเจ้าของ
 นกทุกตัวต่างมาและจากไป
 ไม่มีปีกใดโอบฟ้าไว้ยืนยง

ทุกปีกล้วนแพ้พ่ายกาลเวลา
 ผุพังดาษดาหลากสายพันธุ์
 ประดับทรวงอกด้วยสีทึบเสริ
 เหนือสถาปัตยกรรมแห่งพระเจ้า
 ไม่อาจมีใครตั้งตนเป็นพระเจ้าอีกองค์

ฝูงหนึ่งจิ้งโฉบบิน
 จากทุ่งเขียวสู่พรุชชีน

ฝูงหนึ่งจิ้งเริงรำ
 จากเวียงน้ำสู่สันทราย

อีกฝูงขับขานเพลงเศร้า
 จากป่าเขาสู่เงาจันทร์

ฟ้าไร้กาแพงกัน
 ปุยเมฆไม่ใช่ลวดหนาม
 ฝนพริ้ว พริ้ว ก็เท่านั้น
 มีใช่คำบัญชา
 พันธนาการปีงาม

กระนั้นเพียงพลันฝูงใด
 ตกเป็นทาสปีศาจอหังการเสียแล้ว
 ก็คงลุ่มหลงอวดอ้าง
 ว่าปีกหลุดลู่ยู่คืนันบันดาลฟ้า
 ปากแหลมจิ้งจิกกัด
 เล็บคมไล่ขยุ้ม
 โฉบไปโฉบมา

ในหม่อมวอนกจิ่งร้าวราน
 คำรามเถิดฟ้า
 ฟาดแฉ่ลงกลางสันหลังโลกบ้าง
 ให้นักบางฝูงสำเหนียกเสียงอีกพันฝูง
 และทวนถามสำนักของพวกมัน
 ว่าฟ้ากว้างนี้ใครเล่า
 เป็นเจ้าของที่แท้จริง

38 | นักออกแบบรอยยิ้ม นักประดิษฐ์ความทรงจำ

คนหนึ่งยิ้มแย้ม
อีกคนยิ้มแยม
เธอไม่อาจลืมนิด
รุ่งอรุณลืมตาตื่น
จะเจอะเจอรอยยิ้มใด
แต่สิทธิแห่งการสรร
หุบหน้าลงต่ำ
หรือเซิดขึ้นสู้
เป็นของเธอมาแต่กำเนิด
สุดแล้วแต่ว่า
บั้นปลายของทิวกาลนี้
ปรารถนาประทับรอยยิ้มใด
ไว้บนใบหน้าตน

เพราะเธอคือ
นักออกแบบรอยยิ้ม
เพราะเธอคือ
นักประดิษฐ์ความทรงจำ

39 | ตำราร่วมด้วยจิตอภัย

ยามอาทิตย์ส่องแสงจ้า
ผืนฟ้าแผ่ร้อน
แต่ยังให้อภัย

ยามสายฝนโถมกระหน่ำ
ผืนดินฉ่ำแฉะ
แต่ยังให้อภัย

ยามคลื่นซัดสาดฝั่ง
ผืนทรายเจ็บซ้ำ
แต่ยังให้อภัย

ยามฝูงปลาชุกชน
ผืนน้ำขุ่นมัว
แต่ยังให้อภัย

ยามเธอพลังพลาด
ฉันอาจซึ่งโกรธ
แต่จะให้อภัย

ยามฉันพลังพลาด
เธออาจโกรธกริ้ว
แต่โปรดให้อภัย

40 | สิ่งทีรออยู่หลังกำแพงทึบ

กายทั้งกายโรยแรง
ใจทั้งใจเหนื่อยหน่าย
สุขสมย่ำถึงทางตัน
จะหันหลังวกสู่ทางเดิม
หรือปีนป่ายกำแพงไปให้พ้น

กระโดดขึ้นตัวคนเดียว
คว้าจับขอบกำแพงไม่เคยได้
เรี่ยวแรงมีขีดจำกัด
ปรารถนาก็ไม่ต่างกัน

แต่เนี่เราวมอยู่ตรงนี้นับหมื่นพัน
ไม่ได้โดดเดี่ยวเหมือนเกาะแก่งในมหาสมุทร
เพียงตั้งภายในอันร้าวลึกนี้ไปเอง

หันมาสบตาฉันสิเธอ
สายตาที่เพียรทอดความรักอยู่เข้าคำ
ใจจริงซึ่งมุ่งหวัง
จะเชื่อเชิญใครต่อใครปีนป่ายไปด้วยกัน

นับหนึ่งถึงสามสวมขาลงในช่องแขน
สี่ ห้า หก เราจะยกเธอขึ้น
เจ็ด แปด เก้า ก้าวเหยียบขอบกำแพง
สิบ ขอให้เธอพ้นไปโดยสวัสดิ์

เริ่มนับใหม่วนเวียน
คนแล้วคนเล่าพันผ่าน
ถึงตาฉันบ้างละสิ
หลังกำแพงสูงทึบ
มวลมิติร่ำรอรอ
เธอและฉัน
ไม่หวังย่ำลำพังอีกต่อไป

41 | เพียงสตั๊บบัง

โปรดเพียงให้ทุกสิ่งอย่างที่ทะนงตนอยู่ภายในได้เงิบบ้าง
 ด้วยการสตั๊บบังเสียงบรรดาผู้มาเยือน
 บ้างอาจเป็นนักปราชญ์ นักพรต หรือนักเล่านิทาน
 บ้างอาจเป็นนักการเมือง กวี หรือชาวนา
 ไม่ว่าจะใคร ฐานันดรใด
 จงเอื้อนเอ่ยวาจาแต่พอดี
 เรื่องที่ถูกรับชานเพียงฝ่ายเดียว
 และไหลเชี่ยวตั้งสายน้ำหลาก
 อาจนำความเอือมระอา
 สู่วรวงอกผู้สตั๊บบัง

เพื่อว่าการเข้าอกเข้าใจจะดำเนินอย่างสมดุล
 และการปลอบประโลมจะคลายทุกข์สมใจหวัง
 เนื่องด้วยแน่แท้ น้ำตาที่ไหลริน
 ไม่ว่าจะของใคร ฐานันดรใด
 แห่งเหือดเพราะได้เอื้อนอรรถ
 และมีมิ่งมิตรคอยสตั๊บบัง

42 | ในปรารถนาของความโดดเดี่ยว

“ภาษากัลลอสคูคอรอน”

ขอพระเจ้าตอบแทนความดี
ฉันเอ๋ยทุกครั้ง
เพียงใครสักคนหยิบยื่น
อาหาร น้ำ หรือฟูกนอน
เช่นนั้นพวกเขากล่าวแก่ฉัน
ด้วยเจตจำนงเดียวกัน

ซึ่งไม่มีความยากเย็นใด
และไม่หนักอึ้งล้นเลยสักนิด
เราต่างเป็นส่วนหนึ่งของลมหายใจ
เมื่อยามความลำเค็ญมาเยือน
จึงเกี่ยวถูด้วยหวังให้รอดพ้น
และแผ่ร่วมเงาสักส่วนเพื่อก่อความร่วมมือ

ถึงวันนี้ คำกล่าวขอบคุณเบาบางลง
ฉันไม่แน่ใจในความผันเปลี่ยน
ซึ่งรุดไปข้างหน้าของปัจเจกชน
ขณะที่เราต่างถอยสู่วิตลัมพัง
ร่วมเงาแผ่คลุมน้อยลง
และแดดร้อนแผดเผาถึงภายใน

ซึ่งคล้ายว่าความสุขของการโดดเดี่ยวล้นเหลือ
แต่ถึงที่สุด มนุษย์อย่างเรายังเพรียกหากันอยู่เสมอ
และแม้การทอดทิ้งใครสักคนไว้ข้างหลัง
อาจหมุนโลกให้เคลื่อนเร็วขึ้น
กระนั้นความเห็นอกเห็นใจ
อันเป็นดังหยาดฝนชโลมทุ่งแห้ง
สู่ฤดูกาลจำชุ่ม
ก็เคลื่อนหายไปจากโลกสีน้ำเงินนี้เช่นกัน

43 | ตั้งแก้วร่ำรวยไม่เหมือนเก่า

ไม่มีอันใดเหมือนเก่า
 ที่เคยรัก
 เปลี่ยนเป็นชิ่ง
 ที่เคยหลง
 แปรเป็นโกรธ
 ที่เคยอาทร
 กลับเฉยเมย
 ที่เคยสนิทใจ
 ห่างออกไปนับหมื่นลี้

สัมพันธ์ภาพดั่งแก้วใส
 วางอยู่บนโต๊ะไม้บ้าง
 บนโซดหินบ้าง
 เพียงลมพัดผ่านมากก็กระแทกเป็นรอยร้าว
 เพียงสักมือทำหล่นก็ร่ำรวย
 แม้นไม่แตกพังเสียทีเดียว
 แม้นไม่บาดเนื้อจนเลือดไหลซิบ ๆ
 แต่จะซ่อมแซมอย่างไร
 ให้ผืนึกเป็นหนึ่งเช่นเก่า

ไอ้มิ่งมิตร
 โอบกอดแก้วของเราไว้ให้แน่นเถิด
 ออย่ายินยอมให้มือใดทำลายมัน
 ไม่ว่าจะมือนั้นจะเปื้อนหยาดน้ำตา
 หรือไม่ก็ตาม

44 | หากวันหนึ่ง.....หายไปจากโลก

หากวันหนึ่งหนังสือหายไปจากโลก
 หนอนหนังสืออย่างฉันจะเป็นเช่นไร
 เมื่ออากาศบริสุทธิ์ต่อลมหายใจ
 แต่หนังสือทั้งเก่าครีและใหม่เอี่ยม
 ที่ฉันดื่มด่ำมันทุกคำคืบก่อนนอน
 ประหนึ่งนมอุ่นช่วยให้หลับลึก
 และหลุดหลงไปในภวังค์
 แห่งจินตนาการที่ไม่เสแสร้ง

หากวันหนึ่งช็อกโกแลตหายไปจากโลก
 เจ้าจอมเขมือบของหวานอย่างฉันจะเป็นเช่นไร
 เมื่อข้าวขาวกลิ่นหอมคลายความหิว
 แต่ช็อกโกแลตทั้งที่หวานเข้มและขมนำ
 ซึ่งฉันชอบกัดแทะหลังมื้ออาหารเย็น
 ชวนไล่ตประสาททะบำไปในทุ่งดอกฝิ่น
 ที่ฉันครอบครองกลิ่นหอมจรุงทั้งมวลแต่เพียงผู้เดียว

หากวันหนึ่งเป็นฉันเองที่หายไปจากโลก
 เธอซึ่งเป็นมิ่งมิตรเล่าจะรู้สึกเช่นไรบ้าง
 จะรินน้ำตาไหลอาบแก้มเหมือนที่ฉันร่ำร้องให้แก่หนังสือ
 หรืออ่อนวอนจากพระเจ้าให้ฉันกลับคืน
 เหมือนที่ฉันภาวนาจากพระองค์
 ให้ประทานช็อกโกแลตไปนิรันดร์

แต่เธอนะคงไม่รู้ตัว
 ว่าบางทีก็เป็นดังหนังสือ
 บางทีก็เป็นดังช็อกโกแลต
 ที่ฉันหวงแหนมาแต่ไหนแต่ไร

45 | ก่อนกาลกลับคืน

ก่อนกาลกลับคืน
 ฉันขอปลูกต้นไม้ไว้สักต้น
 ใฝ่พรวนดิน
 รดรินความรัก
 ขอพรต่อพระเจ้า
 ให้ผลิดอกออกผล

เมื่อเธอหรือใครหลงผ่านมา
 โดยไม่คำนึงถึงขั้นวรรณะ
 จึ่งได้ชื่นชม
 เต็ดดอกมาดม
 เต็ดผลมากิน

อีกเช่นกัน
 ฉันหวังให้ต้นไม้สูงใหญ่
 แผ่กิ่งก้านใบ
 ให้ร่มเงาแก่สรรพชีวิตร่วมโลก

เมื่อฉันกลับสู่ภูสีดิน
 หากต้นไม้ยังยืนเด่น
 โปรดอย่าแขวนป้ายชื่อฉัน
 ฉันก็จะไม่กั้นรั้วหนามไว้

เชิญเธอใช้ประโยชน์จากมันตามประสงค์เถิด
 เพื่อว่าฉันจะได้นอนหลับในหลุมศพ
 เฉกเช่นดวงวิญญาณสำราญสุข
 ซึ่งล่วงลับแล้วก่อนหน้า

46 | นิยายประเทศ (2021)

ลมในคืนไร้จันทร์
 พัดโชยสู່เหี่ยวเรื้อน
 ฉั่นคั่นเสือกันหนวนนำเข้าจากเวียดนาม
 ที่ซ่อนไว้ในตู้ไม้มาสวมใส่
 กดลดอุณหภูมิเครื่องปรับอากาศ
 และชงกาแฟดำจากดอยแห่งทิศอุดร

เที่ยงคืนครึ่ง
 ฉั่นอ่านนิยายของศิลปินนามอุโฆษยังไม่จบ
 ลูกขยับเขยื้อนเรื้อนร่าง
 สายตาทอดผ่านหน้าต่าง
 แสงสลัวจากดวงไฟส่องร่าง
 หญิงสาวและเด็กชายนอนคุคู้
 อยู่ตรงป้ายรถประจำทาง

พลันน้ำตารื้น
 ราวว่ากำลังตีเม็ดระหว่างบรรทัดนิยาย
 คุรุชณะหนึ่ง
 ความสงสารจับใจไหลแฉ่นเข้ามา
 แต่ก็คิดขึ้น “เดี๋ยวสภาพผู้แทนราษฎรเขตนี้คงแล่นรถผ่าน
 และหยิบยื่นผ้าห่มสักผืนให้พวกเขา
 หรือบางทีเหล่ารัฐมนตรีอาจกำลังถกโครงการสร้างบ้าน
 และจ้างงานพลิกฟื้นชีวิต”

“บ๊อบ” ฉั่นตะโกนก้องในใจ
 ผินหลังลงไปชวนสองชีวิต
 ขึ้นมาจับกาแฟดำ
 และฟังนิยายประเทศจากต่อไป

47 | ฉากแห่งโศกนาฏกรรม

ดุจกิ่งก้านถูกเขย่าใบร่วง
 เกล็ดอนถนนทุกสาย
 เทวทูตแห่งความตายพลุกพล่าน
 ใบอ่อน ใบแก่ ปลิวสู่ดิน
 ใบแล้วใบเล่า ทับถม
 บางคำคืนไร้คนเก็บกวาด

ฉากแห่งโศกนาฏกรรมถูกรื้อถอนฉายซ้ำ
 เรียกน้ำตาไหลหลากจากแม่สายถึงเบตง
 ชีวิตถูกแขวนไว้บนเส้นด้าย
 ห่วงความเป็นกับความตาย

ดุจกิ่งก้านถูกเขย่าใบร่วง
 เกล็ดอนถนนทุกสาย
 มีองามคู่นี้
 ช่วยอะไรได้บ้าง
 หยิบยื่นข้าวปลาอาหาร
 เช็ดคราบน้ำตาปลอบใจ
 หรือเพียงยกขึ้นขอคู่อาร์*
 ให้พ้นผ่านกาฬเวลาโดยเร็ว

อย่าได้ขวยเงินที่จะยื่นมือออกไป
 เพื่อพุงชีวิตกันและกันเลย

*คู่อาร์ คือการขอพรในศาสนาอิสลาม

48 | เบ้าบิตเบี้ยว

มีอยู่เพียงหนึ่งไนร์อย
 ผู้เป็นเจ้าของแห่งเจ้าของที่ดิน
 มีอยู่เพียงหนึ่งไนร์อย
 ผู้เป็นปากท้องแห่งปากท้องประเทศ

ณ แผ่นดินผืนนี้
 ความขึ้นแค้นไม่ได้งอกงามขึ้นตามธรรมชาติ
 ความมั่งคั่งต่างหากที่ถูกสถาปนาขึ้น
 เหนือศีรชะดำขลับของเรา

สลัมสังกะสีจิ้งเอนตัวอยู่หว่างตึกสูงระฟ้า
 เสียงระงมจึงประชันกับคีตรักทุกคำคืน
 ขณะความตายนอนซบโทรมอยู่หน้าบ้านความเป็น
 และท้องหิวโซตะโกนข่มเสียงเรอในภัตตาคารไม่ว่างเว้น

“ชีวิตไม่เท่ากับชีวิต”
 นี่สินะเบ้าประเทศร้างรอง
 บิตเบี้ยวเกินกว่าจะรับได้
 แต่บางใครยังผลิตมันซ้ำ ๆ
 เหมือนว่ามีชีวิต
 อยู่กันคนละดวงดาว

49 | โปรดอย่าขโมยความสุขไว้แต่เพียงผู้เดียว

ที่ ๆ สองบาทาย่ำเหยียบอยู่
 ไม่ได้หวังให้ฝนพรำฉ่ำขึ้นทุกเช้าสาย
 ขอเพียงโปรยพรหมหยดลงมาบ้าง
 ให้ธรรมชาติ พัน ๆ ปี
 ไม่แห้งผากจนเกินไป

ที่ ๆ ลมหายใจวนเวียนซ้ำซาก
 ไม่ได้หวังให้แดดสาดอาบซ่านถ้วนทั่ว
 ขอเพียงส่องแสงอ่อน ๆ กระทบบ้าง
 ให้หัวใจที่เกือบจะเหี่ยวเฉาเช่นกุหลาบขาดน้ำ
 คืนกลับมาเจิบบานอีกสักหน

ที่ ๆ ดวงชีวีเติบโต
 ไม่ได้หวังให้ข้าวออกรวงทองเสียดกต้น
 ขอเพียงหนึ่งในสามที่อุดส่ำห้ำกัมหยัดกล้า
 เพียงท้องที่หิวโหยดั่งหมาป่าในทะเลทรายอ้างว้าง
 ได้อิ่มและหลับลงสนิทในคืนหนึ่ง

ที่ ๆ ราตรีกาลมาเยือน
 ไม่ได้หวังให้หว่านดาราไว้ดาษดื่น
 ขอเพียงสักพันดวงระยิบระยับ
 ให้นภาไม่ทะมึนมืด
 ไปกว่าฝันร้ายแห่งยุคสมัยอีก

ไม่ได้หวังครอบครองทุกสิ่งอย่าง
 เพียงมีที่ยืนในขบวนประเทศ
 ไม่ได้หวังเป็นเจ้าของข้าวเจ้าของ
 เพียงไม่ยินดีให้บางใคร
 ขโมยแดด ฝน
 ดวงดาราและรวงข้าว
 ไว้แต่เพียงผู้เดียว

50 | ไม่มีใครเป็นอื่นไปจากนี้

ไม่มีใครเป็นอื่นไปจากนี้
ฉัน เธอ เขา คือ “มนุษย์”
ไม่มีใครเป็นแมลงสาบสมมติ
ฉัน เธอ เขา มีค่าในตัวตน

ไม่มีใครเป็นอื่นไปจากนี้
ฉัน เธอ เขา คือ “ชีวิต”
ไม่มีคนเห็นต่าง เป็นพิษ
ฉัน เธอ เขา คิดเห็นได้เสรี

แค่คิดต่าง สร้างสรรค์ ใช้สร้างโลก
แค่ทำต่าง ใช้ทำให้ตกต่ำ
แค่เียงย่างไปตามอุดมการณ์ตน
ซึ่งจะไม่ปีทาหัวใจใคร
ให้แหลกลาญ

51 | วจนะแห่งศาสดา

أَحَبُّ النَّاسِ إِلَى اللَّهِ أَنْفَعُهُمْ لِلنَّاسِ

“ผู้ซึ่งเป็นที่รักยิ่งของพระเจ้าคือผู้สร้างคุณประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์”

วจนะแห่งศาสดามุฮัมมัด
 ตกทอดจากบรรพชนสู่บรรพชน
 เนิ่นนานนับสหัสวรรษ
 ดั่งบุปผาซึ่งกลีบแห่งของมันโรยร่วง
 ก่อกำเนิดต้นใหม่เนื่องมาไม่รู้จบ
 รวมถึงในหัวอกของฉัน
 ที่ได้งอกงามขึ้นแต่วัยเยาว์

ไฉ่มีงมิตร
 ทวนขึ้นไปอีกคราครั้ง
 ฉันอยากชวนเธอสังเกตคำว่า “มนุษย์”
 ซึ่งศาสดาแห่งอิสลามไม่ได้แบ่งแยก
 และคงเชกเช่นในคำสอน
 แห่งพุทธ คริสต์ อีกร้อยพันศรัทธา

เช่นนั้นแหละ
 ฉันจึงเรียกขานเธอว่า “มีงมิตร”
 เช่นนั้นแหละ
 เราจึงเกื้อกูลกันในนาม “มนุษย์”
 ภูสูง ป่าไพร ผืนน้ำ
 และสรรพสิ่งทั้งปวง
 ซึ่งดำรงอยู่หว่างดินขาวกับดาวเดือน
 ก็จะได้รับอานิสงส์
 จากหัวใจที่งอกงามขึ้น
 ตามวจนะแห่งศาสดา

52 | จวบจนดาวสกาแสงอีกครั้งครา

ประหนึ่งการพลัดหลงในท้องวาทะมีนมีดของยูนุส*
 คล้ำทางเขกเช่นผู้หลงทิศ
 วกวนในห้วงความอ้างว้าง
 และร่ำร้องรำด้วยดวงจิตภาวนา

เขกเช่นราตรีสีถ่านนี้
 หม่อมวลปีศาจได้กรีธาทัพมาจากปารกข์ฎ
 พลงตนหนึ่งเอ่ยขึ้น “ขอความเจ็บปวดระดับทรวงอกเจ้า
 จวบจนดาวกระจ่างฟ้าและโคกร้านั้นจะเลื่อนรางไป”
 อีกตนเอ่ยขึ้น “น้ำตาจงหยาดหยดอาบแก้มและใจเจ้า
 จวบจนดาวสกาแสงและโคกร้านั้นจะเลื่อนรางไป”

พลันผองมันกระหึ่มร้องกันพร้อมเพรียง
 “ศานติแห่งชีวิตจะทอดดลงยังจิตวิญญาณที่อดทน”
 “ศานติแห่งชีวิตจะทอดดลงยังจิตวิญญาณที่อดทน”
 “นี่คือบททดสอบซึ่งจะทั้บถมหรือยกชูเจ้าก็สุดจะแล้วแต่”
 “นี่คือบททดสอบซึ่งจะทั้บถมหรือยกชูเจ้าก็สุดจะแล้วแต่”

ไ้หม่อมวลมนุษย์ เพื่อว่าเราจะคงคุณค่าแห่งปวงชีวิตไว้
 เข็ดหน้าขึ้นเถิด
 และเพ่งมองไปยังนัยน์ตาของมิ่งมิตร
 ความหวังเรื่องรอดังดาวประกายพริกอยู่ในนั้น
 และแน่แท้ธารน้ำตาจะเหือดแห้งโดยไม่ต้องเสแสร้าง

*ยูนุส คือศาสดาคนหนึ่งในศาสนาอิสลาม

ใ้หม่อมวอลมนุษย์ เพื่อว่าเราจะยังยืนเสียงคีตรัก
 เชิดหน้าขึ้นเถิด
 และเฟื่องมงไปยักริมฝีปากของคนรายล้อม
 ความอาทรเบ่งบานอยู่ในรอยยิ้ม
 ดั่งมวลบุปผาในฤดูผลิดอก
 และแน่แท้เสียงร้องรำจะเบาลง
 จนส่งดีเจียบ

ใ้หม่อมวอลมนุษย์ เพื่อว่าเราจะยังอบอุ่นได้แสงตะวัน
 อ้าแขนเถิด
 และโอบกอด
 ความเมตตาสถิตอยู่ระหว่างลิ้นปี่ดั่งมุกเลอค่าหว่างฝ่าหอย
 และแน่แท้ความโดดเดี่ยวจะถูกลบเลือนทิ้ง

หากภาพปรารถนาเช่นว่าไม่ปรากฏแก่หย่อมหญ้าใด
 หรือแก่เธอผู้ถูกปีทามามากนัก
 โปรดอย่านิ่งเฉยเพื่อรอคอยโชคชะตาอีก
 จงตระเตรียมพู่กัน
 วาดภาพทั้งมวลด้วยมือเธอเอง

ส่วนปีศาจทั้งผองที่ประจันอยู่เบื้องหน้า
 อย่าได้เสียเวลาแม้เพียงเสี้ยววินาทีเพื่อขับไล่
 ความสงบแห่งดวงจิตจะคร่ำพวกมันไปที่ละตน
 แสงดาวหมิ่นแสน
 จะไล่ลบรอยเท้าและเสียงหัวเราะจนหมดเกลี้ยง
 ไม่หลงเหลือแม้กลิ่นสาบ
 แห่งโทมนัสใด

บทส่งท้าย

ดาวจะกลับมาพรางพราวสกาแสง
ด้วยมือที่ยังไม่พังกั้นท์
คือมือเดียวกับที่ดับดาว
เพื่อหยุดขึ้นจุดแสงอีกคราครั้ง
ซึ่งนับจากนั้นตราบชั่วชีวิต
ความเป็นมนุษย์จะแจ่มจ้า
เหนือสวนชีวิต
เหนือท้องทุ่งแห่งเรา

